

РЕШЕНИЕ

***05

гр. Пазарджик, 19.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, II НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ирина Ат. Джунева

Членове: Венцислав Г. П.
Елисавета Радина

при участието на секретаря Нели Ив. Въгларова
като разгледа докладваното от Елисавета Радина Въззивно наказателно дело от частен характер № 20225200600335 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 313 и сл. НПК.

Образувано е по жалба на тъжителя Ж. К. П. от град Пазарджик в качеството ѝ на законен представител на малолетната М. Л. Т. против присъда на РС Пазарджик по НЧХД 368/22/20.

С присъдата подсъдимата подсъдимата Е. К. Т. е призната за невиновна в това, че на 03.11.2020г. в гр.Пазарджик е отнела от владението на малолетната М. Л. Т., нейна низходяща, 1 брой смарт часовник ***** на стойност 95.00 лева без нейно съгласие с намерение противозаконно да го присвои, като на основание чл.304 от НПК е оправдана по повдигнатото обвинение за престъпление по чл.194, ал.1 от НК .

Отхвърлен е като неоснователен предявения от М. Л. Т., чрез законовия ѝ представител Ж. К. П. граждански иск срещу Е. К. Т. за сума в размер на 95,00 лева

На основание чл. 190, ал.1 от НПК в тежест на Ж. К. П., ЕГН *****, като законен представител на малолетната М. Л. Т., ЕГН ***** са присъдени сторените от подсъдимата разноси в размер на 600

лева /шестстотин /.

С тази присъда е несъгласен частният тъжител, инициирал с въвзивната жалбата настоящата й ревизия.

Жалбата се поддържа в съдебно заседание с доводи, аналогични на изложените по същество пред районния съд – деянието доказано, предвид еднопосочните твърдения на свидетелите П. и В., които сочели, че при последния, проведен от детето М. с баба му св. В.а разговор, подсъдимата взела телефона и не го върнала. Иска се отмяна на постановената оправдателна присъда и постановяване на нова, с която подсъдимата бъде призната за виновна и й се наложи съответното наказание.

Подсъдимата моли да бъде оправдана, като отрича да е извършила деянието.

Защитникът й поддържа доводи, идентични с тези пред първата инстанция: липсва установено по несъмнен начин както отнемането, така и владението на телефона от подсъдимата, поради което деянието било недоказано и оправдателната присъда – правилна и законосъобразна.

Окръжният съд, като взе предвид доводите на страните и провери изцяло атакувания съдебен акт съгласно чл.314 от НК, прие за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от легитимирана грана, но по същество е неоснователна.

Възприетата в проверяваната присъда фактология е резултат от ълноценна доказателствена дейност и пълен разбор на събраните оказателства. Така е установено, че :

Към 03.11.2020 год. Частната тъжитЕ. М. Т. е родена от съвместното ъжителство на Ж. П. и Л.Т. през 2013г. Още преди раждането й родителите се азделили, като през 2014 година родителските права били предоставени за пражняване на майката Ж. П..

Последната не упражнявала адекватни грижи за детето, поради което то се тглеждало предимно от нейната майка – свид.М. В.а. Грижи за М. полагал и ейния вуйчо – свид. Д. П., който на 20.09.2019 година закупил от *****” ЕАД 1 брой смарт-часовник „*****”, който по-късно подарил за Коледа. Часовникът имал функция на телефон, с него можели да

е провеждат мобилни разговори, като бил регистриран в мрежата на *****” ЕАД с мобилен номер *****. Стойността му към 3,11,20г. било 95 лева.

Малолетната М. харесвала часовника и с радост го носила на ръката си, кл. на училище.

През учебната 2020/2021 год. тя била във втори клас, като до края на месец октомври 2020 година посещавала училище в ***, където живеела заедно с майка си и неин партньор от месец април 2020 година.

На 26.10.2020 год. отглеждането на детето М. отново било поето от вид.В.а, която след обаждане от партньора на майката Ж., че последната е напуснала дома им, пристигнала в град ***, забрала внучката си от училище и я довела в дома си в град Пазарджик на улица „*****” ***.

През седмицата от 27.10.2020 год. (вторник) до 30.10.2020 год. (петък) вид.В.а всеки ден откарвала и забирала М. от училището в град ***. Тъй като ежедневното пътуване представлявало трудност за В.а, тя премесила М. в ***** в град Пазарджик, което било в близост до дома ѝ.

На 02.11.2020 год., понеделник, присъствен за учениците (01,11,20г. или неделя) , по подаден сигнал от училището в ***, директорът на дирекция „Социално подпомагане” гр.Пазарджик издал заповед, с която детето М. било астанено в семейството на нейната баба и дядо по бащина линия – одсъдимата Е. Т. и съпруга ѝ Й.Т.. Последните се намирали в силно влошени отношения със свид.В.а, която през 2018 год. била осъдена за това, че е упражняла закани с убийство спрямо тях. Причина за издадената заповед бил изготвен социален доклад от социален работник в отдел „Закрила на детето”, въз основа на който било прието, че отглеждането на детето от В.а не е в негов интерес, тъй като това би създавало риск от увреждане на психо – емоционалното развитие и състояние на детето. На 02.11.2020 год. социалните работници съществили контакт с подсъдимата и нейния съпруг, които уведомили, че не бива да приемат и отглеждат детето.

На 03.11.2020 год. бил първият учебен ден за М. в ***** . Утринта тя била заведена от свид.В.а на училище и по-късно предадена на одсъдимата, за което били уведомени директорката свид.Т. и учител.та. След това М. останала на занималня до 15,30 часа, когато била забрана от одсъдимата и съпруга ѝ и заведена в дома им, намиращ се на улица

Малолетната М. останала да живее в дома на подсъдимата, само с нея, до 07.11.2020 год., когато поради намеса на майката Ж., подсъдимата отказала да продължава да се грижи за детето и от тогава детето било настанено в Комплекса за социални услуги към ДСП гр.Пазарджик.

Още на 05.11.2020 год. св.В.а подала жалба до Районна прокуратура – Пазарджик с оплакване, че подсъдимата е отнела от детето подарения ѝ от св.П. март-часовник. Било образувано досъдебно производство, като прокурорът, редвид родствената връзка между сочените като пострадала и виновна лица приел, че се касае за евентуално извършено престъпление от частен характер - кражба в хипотезата на чл.218в,т.2 от НК и указал на законовия представител на малолетната М. възможност в шестмесечен срок за предявяване пред РС Пазарджик на частна тжба. Тази възможност била реализирана и така било образувано първоинстанционното производство.

При така възприетата фактология правилно са изолирани като безспорни следните факти към инкриминираната дата 03.11.20г. : собствеността върху инкриминираната вещ , дарена в полза на детето от вуйчото св. П.; пребиваването на детето в дома на подсъдимата , която го отглежда ; липсата на часовника след тази дата; влошените отношения между бабата по майчина линия св. В.а и бабата и дядото по бащина – подсъдимата и съпруга ѝ вследствие неадекватни обвинения и дори действия спрямо последните от В.а и майката Ж..

Спорен по делото е фактът отнет ли е телефона от подсъдимата и станвила ли е тя фактическа власт върху него. За да приеме, че в резултат на сеобхватното и пълно съдебно следствие не са събрани доказателства,становяващи по несъмнен начин, че телефонът е бил у детето и е отнет от бабата, проверяваният съд е направил пълноценен доказателствен анализ и въз основа на него - правилен извод, който събраните във въззивното производство доказателства потвърждават.

Обосновано са изолирани показанията на свидетелите В.а и П. относно горния факт отнела ли е подсъдимата часовника от детето на 03.11.20г. И двамата са твърдели, че часовникът бил на ръката на детето, на 03.11.2020 год., когато В.а го завела на училище („*****“ Пазарджик) и именно чрез него тя провела два разговора с внучката си, като при последният в 13,15 часа

рисъствал и св.П., при който разпознавайки гласа на подсъдимата, я чул да зрича „*****“. Впоследствие самото дете заявило на уйчо с и баба си, че подсъдимата му била издърпала часовника от ръката, крила го и отказала да му го върне.

Тези твърдения са противопоставени на :обясненията на подсъдимата, оято отрекла детето не е било с часовник; на показанията на директора на ***** гр.Пазарджик св.Т., която споделила действащата в училището абрана учениците да носят мобилни устройства от всякакъв вид, по повод на оято тя не би била допусната с инкриминирания часовник, а и не била абелязана с такъв.

Вярно е заявеното в жалбата (л. 6, гърба , ВНЧХД) относно твърдения на ', че било *възможно* детето при постъпване в училището на процесната дата да имало часовник, останал скрит под дългия ръкав на дрехата или да му е направен компромис, предвид деликатното семейно положение, но тези върдения съдържат само предположение. Освен това, показанията на Т. могат зцяло да се изолират като основа за формиране на фактически изводи , околкото обясненията на подсъдимата са напълно подкрепени от данните от мобилния оператор, предоставял далекосъобщителни услуги на М. и баба й В.а вуйчо й (предвид твърденията им за проведени последни разговори).

От данните от мобилния оператор, предоставени в първоинстанционното роизводство л. 73, ДСП и л. 37,44 по НОХД) е изяснено, че инкриминираното мобилно устройство е регистрирано в мрежата на мобилния оператор с номер *****; през учебно време на 03.11.2020г. били провеждани разговори с олзватели на апарати с номера ***** и *****- съответно свид.В.а със свид.П., последните два от които инициирани от В.а и проведени в 13,05 аса и 13,20 часа , когато номер ***** е засечен в в обхвата на клетка, озиционирана на адрес „*****-, която улица се намира към изхода на рада (посока с. Г*****) и действително е ноторно известно, че е отдалечена от дреса на подсъдимата и този на училището (на ул. „*****) , които са в лизост до Централна градска част; а адресът на подсъдимата не попада в бхвата на станция № 3055, позиционирана на адрес „*****-, но с алична *възможност, при малка вероятност*, абонат от адреса да се закачи на ази клетка, само ако се намира на *много висок етаж*, като какъвто не може да е определи четвърти етаж , на който е разположен етажа на подсъдимата.

Допълнителните данни пред настоящата инстанция (вх. № 5018/25,07,22) а по-детайлни, но също установяват само една възможност: - по време на азговор било *възможно* прехвърляне от една клетка в друга и не било адължително прехвърлянето да бъде към най-близката клетка;

- при разговор на адреси в гр. Пазарджик – ул. „*****“ 44 или ул. „*****“ 79 също било *възможно* прехвърляне от клетка 3179(ул. „*****“ 2) или към 3450 (ул. „*****“ 32), като прехвърляне към 3055 (ул. „*****“) било по-малко *вероятно*, но пък *възможно* за етажи над втори в помещение с южно изложение на адрес ул. „*****“ 79.;
- на адрес гр. Пазарджик , ул. „*****“ 79 било *възможно* да се обслужи от 3055(ул. *****“ 27) за етажите над втори в помещения с южно изложение.

Тези данни не предоставят сведения за несъмнени факти, а само една възможност, тоест предположение, които не могат да стоят в основата на рисъдата, което от една страна лиши от смисъл задачите на СТЕ, поискана от ащитниците , а от друга – потвърди изводите на РС , че липсват по делото и есьмнени доказателства процесният апарат към момента на последните два азговора да се е намирал в дома на подсъдимата. Затова, убедително, за този факт, както и за факта, че смарт -часовникът е бил у детето при тези два азговора, твърденията на В.а и П. са приети като недостоверни .

Вярно е-справките на мобилния оператор сочат именно ползваните омера от В.а и П. като „търсеци/набиращи“, но при тези разговори не е оказано апаратът , чрез който са приети да е бил у детето.

Устройството , както приема и решаващият съд, било засичано в ериода 01.11.2020 год . до 03.11.2020 год. и различни места в областта, в асове, в които е изключено детето М. да се е намирало. И ако регистрираното олзване в Септември в часовете в рамките на деня през почивните дни могат а се обяснят (виж жалбата и показанията на В.а) с пътуването с влак до Пловдив , то необяснимо остава ползването в полунощ. На 03,11,20г., 00.10ч. регистрирано ползване на мобилен интернет в с. **** , където въобще не е становено да е било детето, още повече, че рано сутринта на тази дата то е ледвало да пътува за Пазарджик, където е постъпило в ОУ „*****“ в 8ч., аведено от В.а. (св. В.а – л. 24, НЧХД). Впрочем, ползването на такава услуга

то в такъв, необичаен час за малолетно дете, е регистрирано в три последователни дни – на 01,11,20г., на 02,11,20 и на 03,11,20 все в 00,10ч. и в различни населени места (л. 73 и 72, ДСП).

Ревизирият съд е обсъдил и неточността в обясненията на одсъдимата (критикувана в жалбата – л. 6, гърба, ВН)ХД) относно датата на астаняване на детето в дома ѝ в гр. Пазарджик , която дата тя неумишлено е грешила, посочвайки 02,11,20г., а не 03,11,20г., доколкото първи ноември – ъенят на народните будители е бил почивен ден и учениците са имали еприсъствен ден на 02,11,20г. При това подсъдимата е заявила съвсем обросъвестно „ *****“, че *****...“. Фактите относно атата на предаването на детето на подсъдимата са безспорни и предвид исимените доказателства от социалните служби.

В резултат на пълен доказателствен разбор на изясняващите иактическата обстановка доказателствени средства, проверяваният съд е босновал верният извод, че подсъдимата на 03.11.2020г. не е отнела от ладението на малолетната М. Т. инкриминирания смарт-часовник и въобще ипсват доказателства да го е отнела от владението на друго лице.

Правилното решение за невиновност на подсъдимата е обусловило и тхвърляне на предявения против нея и приет за съвместно разглеждане ражданки иск в размер на стойността на часовника, установена експертно.

Правилна е присъдата и в частта досежно присъдените разноси, околкото е спазено предписанието на чл. чл.190, ал.1 от НПК и е съобразен зхода на делото .

Изходът от настоящото производство, в което се установи еоснователност на жалбата , предпоставя присъждане в тежест на частния ъжител на сторените от подсъдимата разноси за адвокатско възнаграждение в азмер на 500лева.

Предвид горното и на основание чл. 338 НПК Пазарджишкият окръжен ъд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда 55/30,05,22г., постановена по НЧХД 368/22 на РС Пазарджик.

ОСЪЖДА Ж. К. П. с ЕГН *****, като законен представител на малолетната М. Л. Т. с ЕГН ***** да заплати на Е. К. Т. с ЕГН: ***** сума в размер на 500 лева /петстотин /.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____